

MASCARADA DIN DOSARUL REVOLUTIEI – Fiul disidentului Gheorghe Ursu acuza bataia de joc a procurorilor lui Lazar: „Din rechizitoriu lipsesc principalii vinovati pentru cele peste 1.200 victime: membrii Securitatii... Dincolo de cele 3.330 volume trimise in instanta, intrebarea ramane: cine a tras in noi dupa 22? Exista memoria colectiva, filmele cu uslasii tragand din case conspirative... Daca s-ar pretinde ca securistii au creat diversiunea la ordinele FSN, de ce n-au fost trimisi in judecata?”

Scris de Valentin BUSUIOC

Procurorul General Augustin Lazar (foto 1) are multe raspunsuri de dat nu numai in legatura cu propriul trecut de anchetator comunist, ci si in ceea ce priveste dosarul Revolutiei din decembrie 1989, un dosar care prezinta toate semnele ca a fost facut in bataie de joc. Iar cea mai dureroasa carenta a cauzei este insasi lipsa din randurile inculpatilor a Securitatii, ca institutie, precum si a securistilor: deopotriiva cei care au dat ordine si cei care au tras in revolutionari in urma cu 30 de ani.

Procurorul General Augustin Lazar (foto 1) are multe raspunsuri de dat nu numai in legatura cu propriul trecut de anchetator comunist, ci si in ceea ce priveste dosarul Revolutiei din decembrie 1989, un dosar care prezinta toate semnele ca a fost facut in bataie de joc. Iar cea mai dureroasa carenta a cauzei este insasi lipsa din randurile inculpatilor a Securitatii, ca institutie, precum si a securistilor: deopotriiva cei care au dat ordine si cei care au tras in revolutionari in urma cu 30 de ani.

Acuzatia vine din partea lui **Andrei Ursu (foto 3)**, fiul disidentului anticomunist Gheorghe Ursu, si a fost formulata intr-o ampla scrisoare deschisa trimisa lui Augustin Lazar miercuri, 10 aprilie 2019. Ursu subliniaza ca securistii vinovati pentru crimele din '89 pot fi identificati foarte usor, in conditiile in care inca exista marturii, cartuse si chiar filmari de la Revolutie cu acestia tragand in multime. Mascarada este cu atat mai mare, cu cat in ultimele comunicate despre dosarul Revolutiei, PICCJ a facut referire doar la o asa-numita „**psihoza colectiva**”, care ar fi determinat un asa-zis „**foc fratricid**” (sintagmele apartin literal Parchetului General). Iar pentru ca nerusinarea sa fie dusa pana la capat, procurorii lui taica Lazar, in comunicatele amintite, s-au spalat pe maini de investigarea masacrului dinainte de fuga lui Nicolae Ceausescu (mai precis, din perioada 16-22 decembrie), invocand „autoritatea lucrului judecat” (referirea, cel mai probabil, este la procesul sotilor Ceausescu si la cel al lotului CPEx din anii '90).

Felul pompieristic in care procurorii lui Augustin Lazar au trimis in instanta dosarul Revolutiei reiese si din dezvaluirea facuta tot miercuri de catre **Adrian Georgescu (foto 2)**, avocatul care il apara pe fostul presedinte Ion Iliescu in dosarul Revolutiei. Georgescu a declarat la **Romania TV** ca fusese citat in aceeasi zi la Sectia 8 de Politie din Bucuresti, ca sa participe la audierea unor persoane vatamate. Stupefactia avocatului a fost lesne de ghicit, in conditiile in care rechizitoriul se presupune ca a fost finalizat, de vreme ce dosarul a fost trimis in instanta. De altfel, sursele Romania TV sustin ca Augustin Lazar ar fi pus presiune pe procurorii militari din PICCJ ca sa finalizeze cat mai repede rechizitoriul. Exista totusi posibilitatea sa fie vorba despre o cauza disjuncta.

Iata ce a declarat avocatul Adrian Georgescu:

„Mie nu mi s-a intamplat in 22 de ani de meserie ca un dosar, in care am asistat pe cineva la urmarire penala, sa fie trimis in instanta si sa se faca mai faca cercetari. Astazi am aflat cu stupeoare ca acest lucru se poate intampla, pentru ca am primit un SMS prin care un agent de Politie de la Sectia 8 m-a informat ca in dosarul Revolutiei maine se fac audieri a unor persoane vatamate, la care am posibilitatea sa particip pentru ca sunt avocatul inculpatului Iliescu. Asta nu inseamna ca dosarul nu era finalizat”.

Insusi ministrul Justitiei, Tudorel Toader, a luat atitudine, afirmand la aceeasi televiziune de stiri: *„Parchetul nu mai are competenta sa indeplineasca niciun act. Nu cunosc aspectele concrete, dar daca sunt adevarate, categoric nu sunt in parametrii legii. Imediat dupa ce dansul a tinut conferinta de presa, am aflat ca a trimis o parte din dosare, la instanta competenta, urmand ca in cursul zilei de ieri sa trimita si partea cealalta de dosare. Nu cunosc realitatea, dar, daca ieri am primit acea informatie, iar astazi o comentati, eu nu am informatii sa o contrazic”.*

Prezentam scrisoarea integrala adresata de Andrei Ursu lui Augustin Lazar si celorlalti membri din conducerea PICCJ si a Sectiei Parchetelor Militare din Parchetul General:

„Domnilor procurori,

Am citit cu atentie comunicatul Ministerului Public si declaratiile legate de finalizarea dosarului Revolutiei. Cu stupefactie am observat ca din acest rechizitoriu lipsesc cu desavarsire principalii vinovati pentru cele peste 1200 de victime ale Revolutiei – respectiv membrii Departamentului Securitatii Statului. Din cercetarea arhivelor C.N.S.A.S. si a unui numar semnificativ de declaratii ale martorilor am putut constata ca exista un bogat material istoric si suficiente probe juridice (documente si marturii), care incrimineaza profund si covarsitor Securitatea. O parte din aceste probe au fost prezentate detaliat in decembrie anul trecut, in Noua Revista de Drepturile Omului, in studiul extins: „Cine a tras in noi dupa 22” (n.r. [click aici pentru a citi](#)).

Acesta demonstreaza ca vinovatii pot fi identificati cu usurinta dupa tipul de munitie folosita si probele prezentate, si ca ei au facut parte din Directiile si Unitatile Securitatii – in principal U.S.L.A., Directia a V-a, dar nu numai.

Pe data de 31 ianuarie a.c., impreuna cu alte cateva sute de semnatori, am adresat sectiei Parchetelor Militare o petitie (n.r. [click aici pentru a citi](#)), prin care am cerut adevarul despre Revolutie si dreptatea pentru victime, in lumina probelor care dovedesc direct si neechivoc vinovatia Securitatii. Este vorba de documente gasite sau publicate in ultimii ani, sute de marturii ignorate sau obliterate ale participantilor directi, documente si marturii din procesul lotului Timisoara, cat si alte documente descoperite inca mai recent in arhivele C.N.S.A.S. si alte arhive publice. Acest intreg probatoriu, care a fost oferit si procurorilor militari, demonstreaza fara putinta de tagada ca cei care au tras, in logica represiei si cu intentia neutralizarii, in revolutionari, inclusiv dupa 22 decembrie 1989, conform unui plan bine stabilit pentru a crea starea de panica si teroare, pentru a-i izgoni de pe strazi si stavili procesul revolutionar, au fost organele de Securitate si aliatii sai institutionali.

Acest adevar a fost camuflat timp de 30 de ani chiar de aparatul de dezinformare al Securitatii. Am prezentat dovezi clare ca inca din decembrie 1989, Securitatea a incercat sa-si musamalizeze actiunile si sa stearga urmele (de exemplu, gloantele de calibru 5.62 gasite in trupul victimelor ucise sau ranite cu arme usoare, de lupta de gherila, despre care exista dovezi certe ca se aflau in dotarea Securitatii, si martorii spun ca nu existau in dotarea fortelor M.Ap.N; cadavrele teroristilor sau cei prinsi si eliberati, cu legitimatii de U.S.L.A., Directia a V-a sau trupe de Securitate; focurile de arme din casele conspirative sau casele de lucru, din locuintele ofiterilor de Securitate, sau blocuri civile; focuri trase de securisti in civil sau in salopete negre, multi cu trei randuri de haine – inclusiv cu deghizari in ofiteri de armata – focuri trase asupra unitatilor militare, M.Ap.N.-ului, C.C.-ului, Televiziunii, si a demonstrantilor din piete si strazi, etc.). Aceste probe totusi exista. Chiar daca s-a incercat eludarea lor printr-o masiva campanie de dezinformare, prin care vina a fost transferata, conform strategiei Securitatii si a lui Ceausescu insusi, intai asupra strainilor („turistii sovietici”) – apoi asupra unei nebuloase conspiratii K.G.B. – F.S.N. – M.Ap.N.

In lumina probelor amintite si a memoriei generatiei care a trecut prin Revolutie, asertiunea Parchetului Militar ca „Departamentul Securitatii Statului, incepand cu data de 22.12.1989, orele 16:00” ar fi trecut de partea Revolutiei sau „s-ar fi pus la dispozitia Consiliului Frontului Salvarii Nationale si conducerii acestuia” nu este o dovada de respect, ci o desconsiderare pentru amintirea martirilor din decembrie 1989. In plus, afirmatia ignora ordinele secrete, planurile operative si strategiile de actiune in situatii de tipul celei conturate de revolta populara din decembrie 1989.

Dincolo de cele 3.330 de volume trimise in instanta, intrebarea ramane, cine a tras in noi dupa 22? Exista memoria colectiva, filmele cu uslasii care purtau trei randuri de haine, tragand din case conspirative, gloantele de calibrul 5.62 extrase din victime, din arme care conform probelor pe care le avem la dispozitie, rezulta ca se aflau in dotarea exclusiva a Securitatii – filmate si acestea, marturiile medicilor, ale familiilor victimelor si ale participantilor. Poporul roman nu poate fi acuzat astazi nici de psihoza, nici de o fantasma sau amnezie colectiva. A pretinde ca securistii (luptatorii U.S.L.A., Directia a V-a si ai altor unitati) care au initiat actele de teroare si diversiune incepand din 22 decembrie 1989 nu ar fi existat, in pofida probelor enumerate, a legislatiei represive si a rolului institutional al D.S.S., este, in cel mai bun caz, o miopie juridica. Cu siguranta, nu un adevar juridic.

Daca, din contra, s-ar pretinde ca securistii au creat diversiunea actionand la ordinele conducerii F.S.N., respectiv ale inculpatilor, atunci se pune intrebarea legitima de ce nu au fost si acestia trimisi in judecata pentru crime impotriva umanitatii? Doar au executat un atac sistematic si generalizat impotriva populatiei civile. Iar ratiunile, chiar conform comunicatului Parchetului, au fost evident politice. Or, acestea sunt, dupa cum se stie, elementele constitutive ale infractiunilor contra umanitatii, retinute in sarcina inculpatilor.

Acuzarea unilaterala a noului nucleu de putere, privind coordonarea represiunii, in absenta oricarei interogatii privind initialele planuri de represiune, arhitectii acestora, constituirea lor in logica dictaturii comuniste care-si apara supravietuirea, nu face decat sa asigure impunitatea principalilor criminali – generalii Iulian Vlad, Neagoe, Ardeleanu, Ghita si toti ceilalti ofiteri de Securitate si agenti ai acesteia care au coordonat si executat cu buna stiinta si conform unui plan bine stabilit, actele de teroare si diversiune, atat dinaintea zilei de 22 decembrie, cat si dupa.

Domnilor procurori, unde sunt executantii diversiunii? Unde sunt arhitectii acesteia? Unde sunt planurile de actiune si coordonare teritoriala a fortelor Ministerului de Interne in neutralizarea Revolutiei? Unde este rolul generalilor amintiti si a celorlalti ofiteri de Securitate si agenti ai acesteia in „complexa activitate de dezinformare” ai carei specialisti erau? Ne indoim ca nu stiati de existenta Unitatii Speciale „D” (de dezinformare) a D.S.S., care avea exact aceasta misiune, de a mistifica adevarul si induce in eroare populatia, in special in cazul „luptei de rezistenta pe teritoriul vremelnic ocupat de inamic”.

Daca pentru factorii de decizie ai M.Ap.N. scopul represiunii de dupa 22 decembrie ar fi fost „impunitatea dorita”, atunci factorii de decizie din Securitate, principalul instrument de ingenunchiere a poporului roman pe toata perioada dictaturii comuniste, cu sange pe maini nu numai de la Timisoara, aveau o mult mai acuta nevoie de impunitate. Mai mult, impunitatea de care avea nevoie Securitatea era si institutionala, nu numai individuala, doar a catorva generali de la varf. Armata romana fraternizase cu poporul inca din dimineata de 22 decembrie; episoade de fraternizare se derulasera la Timisoara inca din 20 decembrie. Fraternizari se regasesc nu numai in amintirea miilor de participanti la Revolutie, dar si in multe din filmele din decembrie '89. Acesta a fost de altfel si motivul pentru care capii armatei, ajunsi in imposibilitatea de a controla trupele, au decis sa le retraga din orasul erou de pe Bega, si Romania a avut astfel primul sau oras eliberat de dictatura. Strigatul „Armata e cu noi!” reverbera pe strazile mai multor orase in acele zile. In schimb, Securitatea, ca institutie, avea motive temeinice sa intre in panica si sa-si caute cu orice pret impunitatea: era vorba de ura intregului popor pentru mizeria morala, delatiunea, umilinta si frica in care l-a subjugat timp de mai bine de 40 de ani.

A pretinde ca nu a tras nimeni cu buna stiinta, cu intentia de a ucide oameni nevinovati, ca Securitatea, care l-a aparat pe Ceausescu pana in ultima clipa, ar fi trecut exact pe 22 la ora 16:00 de partea poporului, a spune ca eroii Revolutiei romane au cazut victime in intregime „focului fratricid” – sunt tot atatea sfidari ale faptelor istorice, ale bunului simt si ale constiintei societatii; o insulta la adresa celor care ne-au redat libertatea in decembrie 1989.

Daca a existat, asa cum pretinde comunicatul Ministerului Public, „o ampla si complexa activitate de inducere in eroare”, coordonata de „grupul de decizie politico-militara al C.F.S.N.”, atunci cine a executat-o? Este posibil ca Sectia Parchetelor Militare sa pretinda, asa cum au facut-o si agentii de dezinformare ai Securitatii, ca intreaga masa de revolutionari, si armata romana care a pactizat cu acestia, „s-au impuscat intre ei ca prostii”? Este posibila acuzarea generalului Nicolae Militaru ca ar fi incercat sa „evite tragerea la raspundere penala ca urmare a represiunii existente pana la 22 decembrie 1989”, in conditiile in care nu exercitase nici o functie de raspundere in cadrul armatei inainte de 22 decembrie 1989, fiind dimpotriva, autorul unui apel neechivoc difuzat chiar in dupa amiaza zilei de 22 decembrie, apel adresat tocmai comandantilor in functie ai armatei, privitor la oprirea macelului?

Citind atent comunicatul, nu este de mirare ca s-a ajuns la astfel de confuzii. Comunicatul recunoaste ca procurorii „au pornit de la ideea ca responsabilitatea pentru victimele revolutiei nu este institutionala”. Altfel spus, s-a pornit de la premisa ca principala institutie de represiune a regimului comunist, Securitatea, nu a avut nici o vina!

Domnilor procurori, consideram ca solutia prezentata in dosarul Revolutiei este aidoma legendelor plantate de apologetii Securitatii. Argumentul cantitativ, ca dosarul cauzei cuprinde 3330 de volume, iar rechizitoriul 3280 de file nu sporeste credibilitatea acestui „masiv efort”, in contextul in care principalii vinovati pentru acea crima in masa scapa astfel nepedepsiti, neanchetati si ne-acuzati. Prin invocarea doar a unui „fenomen diversionist” si unei „psihoze teroriste” ca principali factori pentru victimele de la Revolutie, se face abstractie in totalitate atat de prezenta reala a autorilor din teren ai diversiunii („teroristii”) cat si de implicarea institutionala a Securitatii in evenimentele de dupa 22 decembrie.

Din perspectiva represiunii ziua de 22 decembrie nu reprezinta un reper. Intreg intervalul revolutionar a fost marcat distinctiv de reactia represiva a statului totalitar. Asa cum insusi Ministerul Public confirma, constructia impunitatii a avut ca motivatie camuflarea responsabilitatilor si complicitatilor din perioada 16-22 decembrie. In acest sens, ne simtim datorii sa atragem public atentia ca si in perioada 16-22 decembrie, considerata de S.P.M. sub „autoritatea lucrului judecat”, n-a fost stabilita intreaga gama de responsabilitati si complicitati in executarea represiunii.

Retorica solutionarii „cazului decembrie 1989” cu privire la „adevarul juridic” creeaza pentru societatea romaneasca imaginea falsa ca intreaga problematica a represiunii din 1989 ar fi fost clarificata. Aceasta cauza, de o natura exceptionala, nu poate fi considerata „solutionata” din punct de vedere juridic (si cu atat mai putin din punct de vedere istoric) atata vreme cat nu sa facut o cercetare exhaustiva a tuturor contextelor represive si a tuturor actorilor implicati, iar principalii vinovati – in special din Securitatea ceausista – nu sunt mentionati ca atare, respectiv pusi sub acuzare.

Nu stim ce ati mai putea face acum, presupunand ca printr-un miracol, veti avea timpul si taria sa decideti sa actionati in sensul intrebarilor ridicate in aceasta scrisoare. Consideram ca sau facut pasi importanti in directia clarificarii multor naratiuni conspirationiste care alterau cercetarea istorica si discutiile din spatiul public. Semnatarii prezentei scrisori deschise isi pun speranta ca veti gasi modalitatile legale de a continua si extinde cercetarea penala in legatura cu aspectele mentionate de noi.

Consideram ca este important de precizat faptul ca demersul nostru vizeaza exclusiv chestiunile ridicate de dosarul Revolutiei si dorim ca el sa nu fie folosit in contextul prezentelor dispute publice si politice legate de candidatura procurorului general in functie pentru un nou mandat”.

Scrisoarea deschisa adresata lui Augustin Lazar este transmisa de istoricul Madalin Hodor, istoricul Mihai Demetriade, Andrei Ursu (inginer, membru al CA Fundatia „Gh. Ursu”), Brindusa Palade (prodecan al Facultatii de Stiinte Politice, SNSPA), Vlad Alexandrescu (scriitor), Oana Demetriade (istoric), Magda Carneci (scriitor, presedinte CD-GDS), Corneliu N. Vaida (luptator cu rol determinant in Revolutia din 1989, primul purtator de cuvnt al Revolutionarilor si al Armatei din Timisoara), Cristian Pirvulescu (decanul Facultatii de Stiinte Politice, SNSPA), Smaranda Enache (fost ambasador, co-presedinta Ligii Pro Europa), Gabriel Andreescu (profesor, Universitatea de Vest, Timisoara, fost disident, fost presedinte APADOR-CH) si Vladimir Tismaneanu (profesor de stiinte politice, Universitatea Maryland, SUA).